

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almenyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

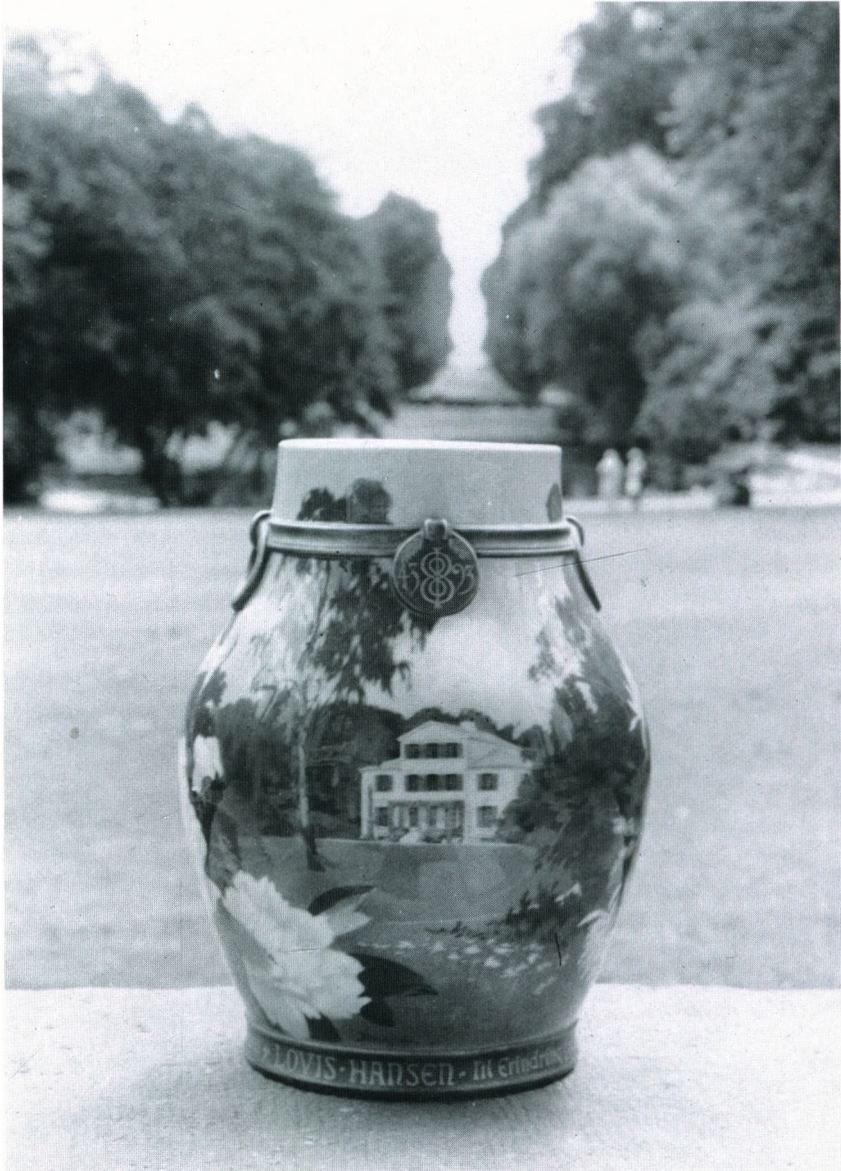

SLÆGTER OMKRING ØREGAARD

Øregaard Museum

SLÆGTER OMKRING ØREGAARD

Øregaard Museum
Ørehøj Allé 2
Hellerup
17. oktober-19. december 1990

Øregaardvasen. 1893. Den kgl. Porcelænsfabrik. Øregaard Museum. Foto: Ulla Eberth.

Forord

I det daglige lever Øregaard Museum ret ubemærket.

Mange kender alligevel samlingerne – og holder af museet.

Den opmærksomme besøgende vil opdage, at der sker noget inden for murene. Malerier og møbler restaureres og hele første-salen har fået nymalede vægge i gode museumsfarver.

Nu skal der være udstilling! I museumsbestyrelsen har vi fulgt forberedelserne til »Slægter omkring Øregaard«, som Øregaard-museets Venner tilrettelægger for museet med åbning i oktober.

Jeg takker alle, som har bistået med dette arbejde, museer m.fl., offentlige og private institutioner og især slægtsmedlemmer, som udlåner deres private »skatte«.

Vi kender slægtsnavnene Søbøtke, Hambro, A. N. Hansen, Ahlmann og Hegel fra vejnavnene i kommunen.

Nu kan vi få noget at vide om disse familier og hvad de står for.

Birthe Philip

formand for Øregaard Museums bestyrelse

Øregaards ejere har i tidens løb været følgende:

	Købesum	Ejertid	Levetid
Storkøbmand Johannes Sørbøtke		1806-1821	1777-1854
Købmand Jacob Hunæus	26.125 Rd.	1821-1832	1785-1838
Hofråd Bankier Joseph Hambro		1832-1843	1780-1848
Etatsråd Andreas Nicolaj Hansen		1843-1873	1798-1873
Grosserer Alfred Hansen	(udlagt arv) 77.300 Kr.	1873-1893	1829-1893
Grosserer Detlef Ohlsen		1895-1913	1840-1913
Grosserer Ohlsens enke Christine Ohlsen f. Ahlmann		1913-1917	1846-1926
Gentofte Kommune	1¼ mill. kr. (efter ud- stykning).	1917-	

Øregaards Historie

Af Hasse Neerbek

Landstedet Øregaard er anlagt på den af de gamle udstykningsgårdes jorder, som tilfaldt sognefogeden i Gentofte By Jacob Jensen den 10. september 1765 ved lodtrækningen om jordene på Bernstorff Slot.

I 1772 overdrog han »Øregaarden«, som han kaldte den, til svigersønnen Lars Jacobsen. Navnet »Øregaarden« ses første gang forandret til Øregaard i et dokument fra 1793. Lars Jacobsen og hans kone efterlod sig ingen børn. Gården med tilliggende blev i 1806 solgt til den københavnske storkøbmand Johannes Søbøtke, som i den såkaldte blomstrende handelsperiode havde tjent penge på handel i fjernøstlige lande.

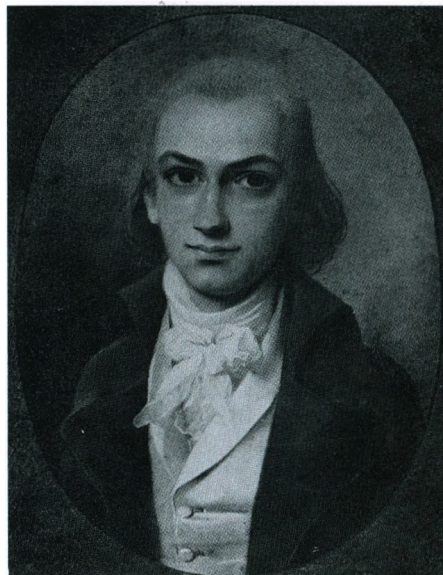
Han tilhørte også den kreds af københavnere for hvem, det var blevet moderne »at ligge på landet« i nærheden af skov og strand, men tæt på København. Søbøtke lod landstedet Øregaard opføre, og samtidig blev 20 tønder land af markerne ned mod Strandvejen anlagt som park i engelsk havestil. Det er den bygning, som vi idag kender som Øregaard Museum. Bygningen er tegnet af en af tidens modearkitekter den fransk- fødte Joseph-Jacques Ramée, der havde opført berømte landsteder som Hellerupgaard og Sophienholm i Frederiksdal.

Grosserer Ohlsens enke, Christine Ohlsen, født Ahlmann, solgte i 1917 Øregaards hovedbygning med park til Gentofte Kommune under den forudsætning, at bygning og park blev bevaret og brugt til offentlige formål. Øregaard blev 1920-21 ombygget til museum, efter at etatsrådinde Julie Hegel havde overdraget kommunen en del af sin afdøde mand, etatsråd Jacob Deichmann Hegels malerier.

Det er en enestående samling af blandt andet lokalhistoriske og topografiske billeder, der skildrer Gentofte Kommunes udvikling fra bondesamfundstiden over landstedstiden til villakommune og idag forstadskommune til København.

Generalkrigskommissær,
Kommandant,
Kammerherre
Johannes Søbøtker.
1777-1854

*Jens Juel: Johannes Søbøtker (1777-1854). Pastel.
Privateje.*

Søbøtker tilhørte en anset planterslægt på den dansk vestindiske ø St. Croix. I Danmark havde familien adresse Bredgade 30 i den såkaldte Schumachers gård.

Faren og moren opholdt sig i lange perioder på St. Croix, og drengen Johannes blev opdraget af bedsteforældrene, som forkælede ham.

Han blev sat i lære hos de Conick & Co, og derefter hos den rige grosserer Lars Larsen. Den meget unge Johannes forelskede sig i grosserer Larsens datter. Brylluppet mellem Johanne Margrethe og Johannes Søbøtker fandt sted den 2. marts 1796. I 1804 blev Johannes Søbøtker optaget som kompagnon i storkøbmanden Chr. Wilhelm Duntzfeldts firma, hvad der viser, at han var særdeles velanskreven i den københavnske finansverden.

Efter statsbankerotten i 1813 var firmaet Duntzfeldt i vanskeligheder, og Søbøtker udtrådte. Han stod dog ikke på bar bund. Dels havde han en velhavende far, dels en endog meget rig svigerfar. Som i de gyldne år lod Søbøtker pengene rulle, og navnlig kostede hans selskabelighed, blandt andet på landstedet Øregaard, mange penge. Han formøblede sin egen og svigerfarens formue, og det var baggrunden for, at Øregaard i 1821 blev solgt til en købmand af tysk afstamning Johan Jørgen Hunæus.

Da havde Søbøtker længe opholdt sig på de vestindiske øer, hvor han fik hjælp af sin nære ven og beskytter, den berømte generalguvernør Peter von Scholten, som især er kendt for, at han frigav slaverne på de vestindiske øer.

Samtiden var meget kritisk over for Søbøtkers evner, noget uberettiget, da han var en dygtig administrator, der blot førte et for vidtløftigt liv.

Hans hustru blev efter Øregaards salg boende med familiens børn i Danmark og døde i 1829 »uden at nå Alderdommen«, som det hedder i en samtidig kilde. Søbøtker døde i 1854 77 år gammel efter at være vendt tilbage til Danmark. Han er begravet på Assistents Kirkegård.

Hofråd, bankier Joseph Hambro 1780-1848

*C. A. Jensen: Joseph Hambro (1780-1848). 1830.
Olie på lærred. Det Danske Handelskammer,
Børsen.*

Joseph Hambro var af jødisk slægt. Hans far var indvandret fra Hamborg til København i 1778. Han tjente sine første penge ved trappesalg.

17 år gammel kom han i lære hos Fürst, Haller & Co. i Hamborg. Ved hjemkomsten etablerede han sig som manufakturhandler og overtog efter farens død forretningen. 1812 fik han borgerbrev som grosserer og oparbejdede efterhånden en stor handel på de vestindiske øer. Sin særlige position erhvervede han sig dog som bankier, hvor han i et indviklet spil i årene efter Napoleonskrigene ved fremskaffelse af udenlandske lån, kom til at yde staten Danmark og kongehuset store finansielle tjenester.

I begyndelsen af 1820'erne udstraktes disse tjenester også til det betrængte Norge. På tilskyndelse af sønnen Carl Joachim anlagde han på Bodenhoff Plads flere industrielle anlæg, blandt andet en dampmølle.

De vanskelige forhold efter 1814 blev ikke uden virkning for Hambro, men han klarede sig.

Den 12. januar 1807 blev Joseph Hambro gift med den 21-årige Mirjam von Halle. Joseph, som tog afstand for alt, hvad der var ultra-jødisk fortrak at kalde hende Mariane. Ti måneder efter brylluppet fødte Mariane ægteparrets eneste søn Carl Joachim. To måneder tidligere havde hun oplevet nogle frygtlige nætter under englændernes bombardement af København og pådrog sig en sindslidelse. Efter 7 års ægteskab fandt Joseph Hambro det ikke forsvarligt, at hun tog sig af barnet, og Carl Joachim blev sat i pleje hos en kendt zoolog Johannes Reinhardt. Det var en tung beslutning. Mariane døde i 1838 på et nervesanatorium. Der findes intet billede af hende. På hendes gravsten står:

»Herunder hviler Frue Hofrådinde Mariane Hambro født v. Halle død i sit 52. år den 9ende Januar i 1838«. Hun ligger begravet på den jødiske kirkegård i København.

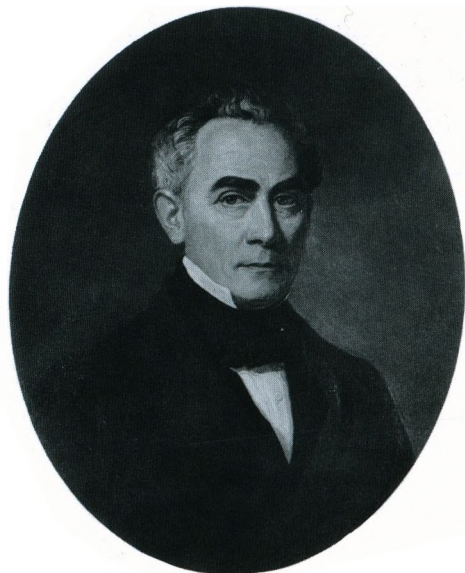

Frederik VII's hofheraldiker: Carl Joachim Baron Hambros våbenskjold. 1851.

Ukendt kunstner: Carl Joachim Hambro (1807-77). 1828. Hambros Bank Archives.

Etatsråd
Andreas Nicolaj Hansen
1798-1873

*C. A. Jensen: Andreas Nicolaj Hansen
(1798-1873). 1838. Olie på lærred.
Det Danske Handelskammer, Børsen.*

Andreas Nicolaj Hansen blev født den 14. september 1798 i København som søn af vinhandler Godfred Hansen og Anna Catharine Weinreich.

I en ung alder kom A. N. Hansen på kontoret hos Joseph Hambro, der hurtigt fik blik for hans betydelige evner. Allerede 1813 fik han tilbudt en større stilling i firmaet. Han skulle lede handelen med brasilianske og danske produkter på øerne Guernsey og Jersey. Under dette ophold traf han sin senere hustru Emma Eliza Grut. Den næste større opgave var afslutningen af det såkaldte Halde-mann-Goldschmidt'ske 5 pct. s lån i London på 3 millioner pund for den danske regering. 1822 blev A. N. Hansen af Hambro sendt til Kristiania i Norge, hvor han skulle føre tilsyn med en række toldindtægter, som var stillet som sikkerhed for et med Hambro afsluttet statslån. Her fik han sin første chefspost, idet Hambro besluttede at oprette en filial af firmaet i Kristiania, som under Hansens dygtige ledelse hurtigt vandt et anset ry blandt Kristianias dengang fåtallige købmænd. Opholdet blev kun af kort varighed, da Joseph Hambros kompagnon Gerson døde i 1824. Af denne grund ønskede Hambro A. N. Hansen hjem til hovedkontoret i København. Hansen fulgte denne opfordring i 1826 men først efter, at han havde sikret sig at blive associé i firmaet på gunstige betingelser. Den 2. maj 1829 løste han selv borgerbrev som grosserer. Udviklingen gik stærkt i disse år for firmaet Hambro. 1831 fik firmaet eneret til i Danmark at drive et dampmølleværk til afskalning af ris.

Mary Bess Westenholz. 1857-1947

Mary Bess Westenholz fødtes som nummer tre af en børneflokk på seks den 13. august 1857 på herregården Matrup ved Horsens. Forældrene var venstremanden, finansminister, etatsråd Regnar Westenholz og Mary Lucinde Hansen – en datter af A. N. Hansen. Knap 10 år gammel mistede Mary Bess sin far. Efter dødsfaldet flyttede familien i den første tid ind i morfarens vinterbolig på hjørnet af Bredgade og Fredericiagade, hvor forsikringsselskabet »Fjerde Sø« i dag har til huse.

I de følgende år rejste enken med børnene og stort følge, bl.a. huslærer, i udlandet. Under ophold i Danmark boede familien på Matrup om sommeren og om vinteren i lejet bolig. Først i 1882 rykkede etatsrådinden med Mary Bess og datteren Karen ind på Folehave ved Hørsholm.

Mary Bess blev kendt af offentligheden, fordi hun »irettesatte« Rigsdagen. Anledningen var den lange strid om det danske forsvar bl.a. under ministeriet Neergaard. Det næste venstreministerium Holstein – Ledreborg blev dannet med I. C. Christensen som forsvarsminister. Hans person vakte en storm af protester på grund af hans forbindelse med den afskedigede og fængslede justitsminister Alberti, som havde svindlet med statens midler for millioneri I. C. Christensens ministerium. Den 19. august 1909 rejste Mary Bess Westenholz til København, gik op i Rigsdagsbygningen og sneg sig gennem den særlige ministergang ind i folketingsalen.

Formanden Anders Thomsen ringede med sin klokke. Mødet skulle begynde. Men klokken blev brat hevet ud af hånden på ham af en sortklædt dame, som tog ordet og efter et par indledende bemærkninger sagde: »Her sidder I danske mænd og købeslår i magtbrynde og egen nytte om landets ve og vel. Men det skal siges fra dette sted, at landets kvinder foragter Eder og brændemærker Eder som en hob fædrelandsløse lejesvende, der forråder Danmarks ære.«

Herefter blev hun fjernet af et par rigsdagsbetjente og ved deres side forlod hun salen med en let hilsen.

Affæren, som kunne have kostet Mary Bess Westenholt fængselsstraf, bragte hendes navn frem i alle aviser. Et kvindeoptog på 4-5000 taknemmelige kvinder mødte op på Folehave for at hylde Mary Bess Westenholt for denne indsats.

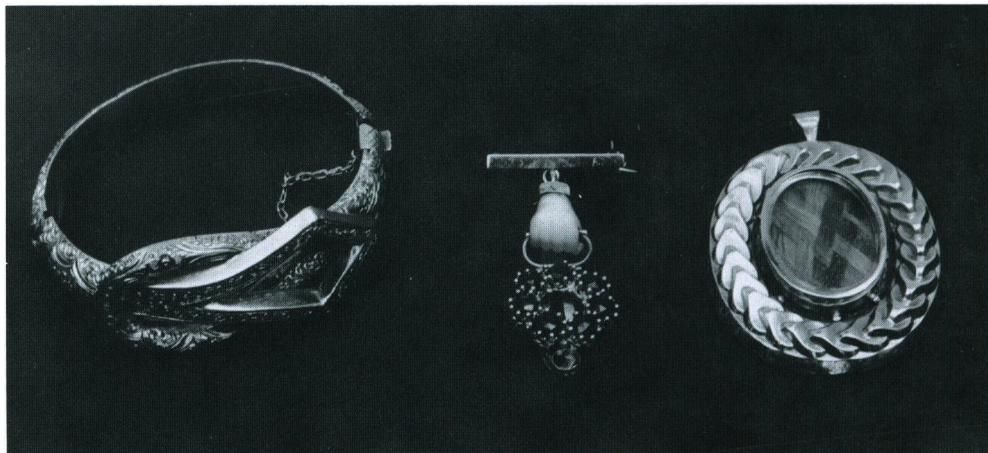
Som sin mor var hun ivrig unitar, og som medlem af Det Fri Kirkesamfund blev hun i 1908 af Højesteret dømt til udelukkelse af den danske folkekirke. Herudover er hun kendt som moster Bess. Karen Blixen, hendes søsterdatter, diskuterede livsanskuelse, moral, kunst og politik med hende, uden altid at være enig med hende. Karen Blixen vidste dog godt, at Moster Bess trods alt var og blev »hendes kunsts sande beskytter«.

Mary Bess Westenholt var en af slægtens stærke kvinder, selvstændig og viljefast. Gennem årene havde hun i Hørsholm flere tillidshverv, dengang usædvanligt for en kvinde. Herudover var hun redaktør af et kirkeligt tidsskrift, hvortil kom hendes skribentvirksomhed. Hun var forud for sin tid uden egentlig at være kvindesagsforkæmper.

I F O R B I G A A E N D E

Avisbillede, 70 års dagen 12. august 1927.

Smykker fra familien Søbøtker/Hagen. Privateje. Foto: Ulla Eberth.

Fruer på Øregaard

En del af Øregaards charme beror på, at huset stadig har præg af privatbolig.

Når man arbejder med en udstilling om slægterne, vokser interessen for, hvorledes ægtefæller til ejerne har oplevet tiden og omgivelserne.

Johanne Margrethe Søbøtker var den første. Hun har på Jens Juels pastel et fast blik og et alvorligt ansigtsudtryk. På Eckersbergs maleri ser vi fire af hendes børn, to drenge og to piger under leg i haven på Hummeltofte ved Sorgenfri – hendes svigerfars ejendom.

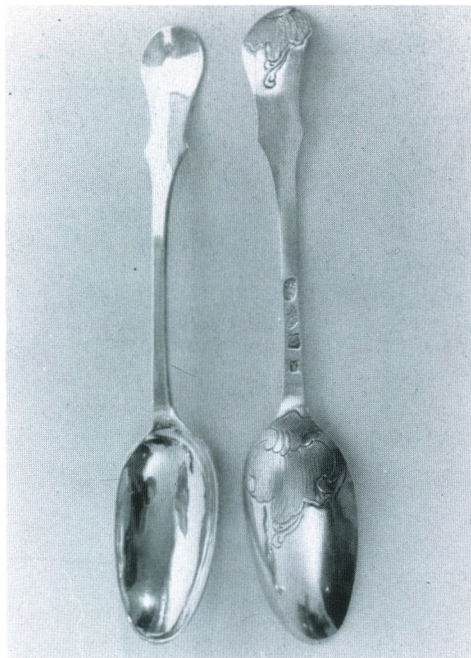
Der er skrevet meget om familien Søbøtkers overdådige fester på Øregaard men kun lidt om, hvor ensom hun må have været på Øregaard, medens hendes mand i lange perioder opholdt sig på de Vestindiske Øer.

Joseph Hambro købte landstedet for at glæde sin søn Carl Joachim (Baronen) og navnlig sin svigerdatter, den i England fødte Caroline Gostenhofer. Hun blev frue på Øregaard i 1834, men fandt sig aldrig til rette, havde hjemve. I løbet af de næste fire år fødte hun tre børn på Øregaard, to sønner og en lille svagelig datter, som døde efter familiens tilbagekomst til London. Lykkeligvis fødtes her en tredje søn.

Caroline Gostenhofer var en smuk dame – altid henrivende klædt – en omsorgsfuld mor og højt elsket af sin mand. Desværre var hun også neurotisk, melankolsk og lidt utilfreds med tilværelsen.

Emma Eliza Hansen blev »sommerresiderende« frue på Øregaard fra 1843. Da havde hun allerede i løbet af 16 år født 11 børn!

Glæden over Øregaard formørkedes noget af, at familien tidligere havde ejet Kokkedal i Nordsjælland, som den foretrak som sommerparadis. Medens

Sølvkaffekandel/Sølvspiseskeer. Fabricius. Fra familien Søbøtke/Hagen. Privateje. Foto: Ulla Eberth.

Emma Elizas forhold til ægtemanden A.N. Hansen hele livet var præget af en forelskelse og beundring, som bestod alle prøvelser, var forholdet mellem far og børn ikke det bedste. Derfor betragtede i hvert fald børnene det ikke som en fordel, at faren kunne bo hele sommeren på Øregaard og ikke kun i week-end'en, som på Kokkedal.

To døtre, Emily og Mary, blev gift på Øregaard i 1852 og 1853.

Desværre ved vi meget lidt om disse festligheder. Intet om hvorledes Øregaard var smykket, bordene dækket – og brudene klædt på. Kun ved vi, at Marys (Westenholz) brudekjole efter hendes ønske blev brændt efter hendes død.

Man må erkende, at Emma Eliza – naturligt nok, som tiden var – ikke magtede at bremse hustrannen. Hun var for eftergivende til skade for ham selv, deres børn og hans eftermæle.

Hun døde på Øregaard i 1865 efterladende en dybt sørgende ægtemand.

Fruerne på Øregaard havde deres gerning i hjemmet med børnene. De boede smukt, havde en beskyttet tilværelse med rigelig betjening, velstand og titler – men alligevel.

Sammenlignet med den spænding, selvstændighed og de udfordringer, som Handels- og Søfartslivet gav deres ægtemænd, må kvindernes liv have været ret ensformigt.

Else Martensen-Larsen

Chatol med prospekter af slotte på Sjælland. Ca. 1750-1780. Tilhørt familien Hegel. Øregaard Museum. Foto: Ulla Eberth.

Sølvkandelaber. 1773. Louis Seize. Tilhører Johannes Søbøtke. Øregaard Museum. Foto: U. Eberth.

Civilingeniør, kaptajn
(i den siamesiske hær)
Aage Westenholz.
1859-1935

Aage Westenholz var søn af godsejer, etatsråd Regnar Westenholz og Mary Lucinde Hansen. Efter en ingeniøruddannelse kom han i 1885 til Siam, hvor han ligesom H.N. Andersen blev en kendt forretningsmand. I 1903 giftede han sig med Ellen Margrethe Grut, med hvem han fik syv børn. Han stod bag oprettelsen af blandt andet Siam Electric Co., United Plantation med flere selskaber. Medens han var i Siam, skrev han hver uge hjem til sin mor. Intet under, at han var hendes hjertebarn.

Fra 1911 tog han fast ophold i Danmark og bosatte sig på »Magleaa« ved Sjælsø, som han selv lod opføre.

Han var en glødende forsvarsven, og gennem årene ofrede han en formue på støtte til forsvaret, først og fremmest gennem oprettelsen af Korps Westenholz – et frivilligt korps udstyret med rekylgeværer og motorcykler –, som kom til at spille en vis rolle under 1. verdenskrig. Også de baltiske staters frihedskamp støttede han gennem oprettelsen af et frivilligt dansk korps.

En anden del af hans pengemidler anvendte han generøst til økonomisk støtte til Karen Blixens farm i Kenya, en opgave som var håbløs, uløselig og utaknemmelig.

Han havde en række personlige venner lige fra kong Christian X., general-løjtnant Erik With og professor Troels Lund til udenlandske personligheder blandt andet militærhistorikeren B.H. Liddell Hart.

Aage Westenholz' evner og karakteregenskaber spændte vidt. Han var en initiativrig og dygtig forretningsmand, et modigt menneske og en fædrelandskærlig idealist.

Grosserer Detlef Ohlsen 1840-1913

*Interiør fra havestuen på Øregaard i
Grosserer Detlef Ohlsens tid.*

I 1861 indtrådte Detlef Ohlsen, der stammede fra Flensborg, i firmaet T.J. Ahlmann, som blandt andet omfattede en spritfabrik. Allerede i 1868 blev han kompanion i firmaet og tillige chefens svigersøn, idet han samme år blev gift med Christine Ahlmann, der var datter af Thomas Jørgen Ahlmann.

Efter at have solgt spritfabrikken til De Danske Spritfabrikker (oprettet 1881) flyttede forretningen til København, hvor firmaet overgik til engrosforretning først med jern-og metalvarer senere med sanitetsartikler. I denne periode, 1880'erne, udtrådte den sidste Ahlmann af firmaet, som videreførtes under Detlef Ohlsens ledelse.

Ægteparret havde i 1895 købt Øregaard af boet efter Alfred Hansen (søn af A.N. Hansen).

I modsætning til de tidligere ejere levede familien Ahlmann-Ohlsen fast hele året på Øregaard. Det store gæstfri hjem – dygtigt og venligt ledet af husets frue – med den pragtfulde park var samlingssted for den store familie-og vennekreds.

På udstillingen vises en af de sølvtøjskasser (med alt til 12 personer), som Detlef Ohlsen og Christine Ahlmann forærede hvert af deres syv børn, når de giftede sig.

Detlef Ohlsen døde i 1913. Firmaet videreførtes af sønnen Johannes. I 1928 solgtes det til Brødrene Dahl.

Christine Ohlsen solgte i 1917 Øregaard til Gentofte Kommune.

Otto Bache: Julie (1857-1924) og Jacob Hegel (1851-1918) på Eremitagen. 1884. Maleriets nuværende ejer ukendt.

Etatsråd, direktør
Jacob Deichmann
Frederik Hegel
1851-1918

Jacob Hegel var søn af Frederik Vilhelm Hegel, der havde ledet og udbygget Gyldendals forlag til at blive en blomstrende virksomhed.

Jacob var forældrenes eneste barn. Han fik en meget beskyttet opvækst, som dels skyldtes forældrenes alder, dels at han blev anset for svagelig. Der herskede ingen tvivl om, at han til sin tid skulle overtage Gyldendal.

I en ung alder begyndte han som lærling på forlaget, dog uden at have sit hjerte med i arbejdet. Tilmed var det svært for ham at være en så berømt og autoritær fars søn.

Jacob Hegel blev medejer af forlaget ved farens død 1887. Gyldendal var på dette tidspunkt inde i en alvorlig konkurrence med andre forlagsinitiativer.

For at imødegå konkurrencen ansatte Jacob Hegel efter Bjørnstjerne Bjørnsons råd, forfatteren og journalisten Peter Nansen, som forlagets litterære leder. Under Nansens ledelse voksede Gyldendal til et forlag af internationale dimensioner.

En række forlagskøb fandt sted i denne periode, men vigtigst var sammenlutningen i 1903 med Nordisk Forlag Hermed blev Gyldendal et aktieselskab, der fik Jacob Hegel til bestyrelsesformand.

Som sin far trådte Hegel ikke gerne offentligt frem. Hans tilværelse var rigmandens. Understøttet af sin menneskekloge kone Julie Hegel (født Bagge) dyrkede han på Skovgård i Gentofte og i sit københavnske hjem en omfattende selskabelighed. Han havde lystbåde, holdt heste og køretøjer. Et udslag af hans filantropiske interesser var oprettelsen af et rekonvalescenthjem for ubemidlede kvinder »Frederik Vilhelm Hegels minde« i Fredensborg.

Han var en stor kunstsamler. Det er Jacob Hegel vi i dag kan takke for Den Hegelske Samling på Øregaardmuseet.

Efter hans død skænkede Julie Hegel i 1920 denne samling til Gentofte Kommune.

Til

Formanden for Gjentofte Kommunalbestyrelse,
HERR OBERST H. PARKOV,
Edm. af D. p.p.

I Hænhold til vore tidligere Samtaler tilbyder jeg herved Kommunalbestyrelsen til Minde om min afdøde Ægtefælle Statsraad Jacob Deichmann Frederik Hegel den af ham efterladte Samling af historiske og topografiske Billeder væsentlig vedrørende København og Omegn - det være sig Malerier, Tegninger, Kobberstik, Raderinger og andre Gengivelser.

Overensstemmende med min Kands Ønsker er mit Tilbud betinget af, at Kommunalbestyrelsen tilsiger mig, at den for stedse vil bevare Samlingen udelt, at denne maa blive opbevaret og udstillet paa betryggende og værdig Maade i passende Lokaler, og at disse og dermed Samlingen bliver offentlig tilgængelig. Naar De har nævnt Øregaards Hovedbygning som udpeget i alt Fald foreløbig hertil, er jeg ganske enig heri.

Samlingen vil kunne overlades Kommunen, saasnart Ønske herom fremsættes. Dog henstiller jeg, at den først registreres, forinden Aflevering og Modtagelse sker. En saadan Registrering lader jeg foranstalte i den aller nærmeste Tid.

Der vil isøvrigt sikkert være en Række Detailler at aftale nærmere - blandt andet vil der jo være at udfærdige Gavebrev og Run-dats - men herom forbeholdes nærmere Konferance.

Tilstilles de Herred
Toldberg

af Christensen

og kundes enfler tilbagegives, i hvorl Fald bør Skrivelse
forlægges med et Hode i Administrationen indtalt den 31. 4

30/5 1920.

P. U. V.

201 22.

D. K.

»Gavebrev« fra Etatsrådinde Julie Hegel. 1920.

Udstillingen gennemføres med
støtte fra:
Baltica
Gangstedfonden
Hellerup Bank
Tuborgfondet
Øregaardmuseets Venner.

Øregaard Museum
og
Øregaardmuseets Venner
takker for udlån fra
Det Nationalhistoriske Museum på Frederiksborg,
Handels- og Søfartsmuseet på Kronborg,
Statens Museum for Kunst/Københavns Bymuseum,
Tøjhusmuseet,
Davids Samling,
Det Danske Handelskammer, Børsen,
Hørsholm Egns Museum,
Museet for Danmarks Frihedskamp 1940-45,
Den Kgl. Veterinær- og Landbohøjskole,
(Den Hegelske Ridetøjssamling),
Gyldendal,
Det kgl. Bibliotek,
Rungstedlundfonden og
Crone Film Produktion A/S.

Endvidere private udlånere fra slægterne.
Takket være deres interesse og medvirken har
udstillingen et personligt præg,
som er uundværligt.

Forsikring: BALTICA.

